

(במדבר י"ב, 3)

וְהָאִישׁ מִשָּׁחָ, עָנָו מְאֹד מְכַל הָאָדָם, אֲשֶׁר עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה.

למוד בני ביתך עונה, שבזמן שאדם ענותן ובני ביתו ענותנין, כשבא עני ועמד על פתחו של בעל הבית ואמר להם: "אביכם יש בכאן?" ואמרו לו: "הן, בוא והכנס". עד שלא נכנס, ושולחן היה ערוך לפניו. נכנס ואכל ושתה וברך לשם שמים, נעשית לו נחת רוח גדולה. ובזמן שאין אדם ענותן ובני ביתו קפדנין ובא עני ועמד על פתחו ואמר להם: "אביכם יש בכאן?" ואומרים לו: "לא". וגוערין בו והוציאו במזיפה: (מסכת אבות דרבי נתן נוסחא א פרק ט)

אמר רבי יהודה אמר רב: כל המתגאה בטלית של תלמיד חכם ואינו תלמיד חכם - אין מכניסין אותו במחיצתו של הקב"ה.

(תלמוד בבלי מסכת בבא בתרא דף צח עמוד א)

ובארצות המערב מנהגם הוא שהמוני עם מתעטפים בטליות קטנים שיש בהם שיעור ומברכים עליו להתעטף ואחר הברכה משלשין אותו על כתפיהם ואינם מכסים בו ראשם. ורק התלמידי חכמים מתעטפים בטלית גדולה ומכסין בו הראש. וכללא הוא, כאשר עינייך תחזינה בבית הכנסת איש מעוטף בטלית גדולה על ראשו דע לך כי מרבנן הוא או צורבא מרבנן. ואיתנח סימנא "טלית של תלמיד חכם כיצד". וזאת היתה תפארת חכמים וכבוד התורה בדורות שלפנינו שאיש המוני לא יעז פניו לכסות ראשו בבית הכנסת בטלית.

(הרב רפאל אהרן בן שמעון, נהר פקוד, הלכות ציצית)

אם רוח המושל תעלה עליך, מקומך אל תנח.

(קהלת י', 4)

מְקוֹמוֹךָ אֶל תִּנַּח יָשֵׁב לְךָ בֵּין הַשְּׂפָלִים
כִּי רָם קוֹמוֹךָ יִשָּׁח וְנִפְלִיִּם חָיו לְנִפְלִיִּם
וּבֵית גְּאִים יִסַּח חֵישׁ וְנָסוּ הַצִּלְלִים
כִּי יוֹם לְשׁוֹכֵן שְׁחָקִים עַל כָּל עֲנָקִים
וְעַל כָּל שׁוֹכְנֵי עֲמָקִים מִי לְהַשְׂפִּיל מִי לְהַקִּים
דְּרֹךְ הַמְּלֹךְ קוֹם וְנָהַג לְשֹׁכֵן אֶת דְּכָא
וְלִדְל וְהִלְךְ הַלְוָה וּבְלִשׁוֹן רִכְבָּה
וְכָל גְּאוֹן הַשָּׁלֵךְ שָׂרֵשׁ כָּל פִּגְעָה וּמִכָּה
אִם נִבְלָת בְּהַתְנַשֵּׂא רַע הַמַּעֲשֵׂה
לְכֵן קוֹם נָא וְהִתְרַצֵּה אֶל מְלֹךְ יוֹשֵׁב עַל כְּסֵא

(רבי דוד בוזגלו)